

Jak jsem psala v minulým vyprávění, byl Murphy profibufetář.

A tak nebude překvapením ,že doma to pak byl prvotřídní zloděj, kterej se nespokojil jen tak s ledasčím. A já přemítám, co z toho mi v hlavě utkvělo vlastně nejvíc? A nebo,co byl jeho největší majstrštyk?

První takový významnější zářez na pažbě (ty běžné nemá cenu ani zmiňovat) byl případ nazvaný dejme tomu Bonboška. A je to taky případ, který dokazuje jeho poměrně vysokou inteligenci. Řekla bych. Brtník tehdy dostal -asi k narozeninám - nějakou echt-gold výtečnou bonboniéru. Plněnou. Fernetem. Žádná trest, nebo nějaká nááhražka, pěkně pravej Fernet. I ponechána byla milá bonboniéra na stole. Starým, poctivým, vyšším a bytelným stole. Ke kterému patřily stejně bytelný a vyšší židle. Murphy nebyl žádněj čahoun, což je z fotek dost patrný. A tak nebyl důvod, proč tam tu bonboniéru nenechat. Protože přece - na stůl se nedostane. Neb nemá jak. Bez šance. Stůl vysokej, židle zastrčený a navíc těžký. Cajk, můžeme bejt v klidu. Háháhááa. Jak slabomyslný úsudek.

A o to větší překvápko pak na nás při návratu čekalo. Židle různě poodstrkaný od stolu, jak když právě odešla početnější návštěva. A na stole krom zmuchlanýho ubrusu taky otevřená a prázdná bonboška. Nebo taklenc téměř prázdná. Neb jako výsměch či možná spíš pozdrav toho lotra Babinskýho tam trůnil jeden jedinej a osamělej netknutej bonbón. A na pelechu zcela rozjívenej čokl. Bodejt by ne, když se zlinkoval jak zákon káže. Jak se ale k tomu dostal sakra? Napověděly ty odstrkaný židle. Ten smeták černej nenažranej měl chuť, měl dostatek času a i tu příležitost. Tak to zkoušel.

Napasoval se s největší pravděpodobností pod trnož židle a šoupal s ní sem a tam, tak dlouho, až se mu ji podařilo vystrkat zpod stolu. Nejspíš mu to na první, ani druhej, či třetí pokus nevyšlo a židli nenašteloval tak, aby pro něj byla její poloha použitelná. Není divu, že potřeboval vícero pokusů, protože aby s ní dokázal pohnout musel si nejspíš stoupnout na špičky svých mohutných drápků. Protože jak říkám, nebyl zrovna čahoun a ty trnože nebyly u země. Nu, na čtvrtěj pokus už to evidentně vyšlo a jemu stačilo na židli vyskočit a pak už se z ní pohodlně dostat na stůl, kde na něj čekala kýžená odměna. a rozjel si jeden velkej mejdan.

Nemohl tušit, že se po tý dobrůtce ztříská jak starej kořala. Což ostatně ve svý podstatě tak trochu i byl. Už od štěněte ☐ . Nesla jsem tehdy v bandase točený pivo a ten zločinec na mě skočil, značnou část zlatavýho moku vylil a vrhnul se na to. Jasně, že jsem ho to nenechala vypít, ale ochutnat stačil. Alkohol pro psy většinou nebývá nic, co by je zajímalo, ale Murphy patřil k těm výjimkám, který to mají jinak. Když jste před něj z legrace postavili skleničku kupříkladu s whisky, tak zatímco běžná psí populace od tvrdýho alkoholu odvrátí čumák, on se do tý skleničky přímo hrnul. Napít ovšem pochopitelně nedostal.

Tak si to teď pravděpodobně nutně potřeboval vynahradiť. Kořala jeden ☐ . A jako starej kořala se pak taky cejtil. Jak se dalo očekávat, měl posléze kocovinu jak zákon káže. Voda se v jeho misce neohřála a už jsem musela dolejšvat. Pro ten den se ani - jaký to překvapení, že jo ☐ ☐ - nekonalo nějak náročný venčení ☐ . Naštěstí na něm ani alkohol, ani ta čokoláda nezanechaly žádný následky. Inu..... tvrdák teroš, co na to říct jinýho ☐ . Dokázal se popasovat s jinším kalibrem, tak co je to trocha toho fernetu, ne? ☐ ☐

